

III.

Už mi ani nebyla zima. Rozdíl mezi přetopenou restaurací a venkovní sibérií jako by přestal existovat. Vlastně jako by rázem přestalo existovat všechno.

Skrz neexistující vánici jsem přeběhl neexistující silnici a vrátil se přitom do neexistujících kapot neexistujících aut, prodral se neexistujícím davem neexistujících obličejů a navzdory veškerému neexistujícímu hluku jako bych odněkud zaslechl neexistující hlas své neexistující sestry: „Sakra, Nicku! Počkej přece! Stůj!“ Ale protože neexistovala moje sestra, neexistoval ani její hlas, a tak jsem běžel dál neexistující uličkou k neexistujícím dveřím s neexistujícím nápisem, za nimiž měl být neexistující bar, kde jsem tehdy potkal neexistující Dominique, a celou dobu přemítal nad tím, jestli jsem sám vůbec kdy existoval, až mě nějaká neexistující ruka popadla za rameno, já se otočil a dostal facku dostatečně silnou na to, aby mě o své existenci přesvědčila alespoň částečně.

Otřepal jsem se a pohlédl rozčilené Layle do očí. „Už jsi zpátky na zemi?“ procedila celá udýchaná, ovšem s nebývalou sebekontrolou.

„Promiň,“ odtušil jsem. „Nějaký chvilkový zatmění nebo co.“

„Já se z tebe zblázním,“ povzdychla si. „Hele, všechno se určitě nějak vysvětlí. Půjdu tam s tebou, jak jsem slíbila. Bude to dobrý, jasný?“

„To budeš fakt moc hodná.“

„To už fakt dávno jsem, jestli sis nevšiml! Takže kde to teda je?“

„Hned tamhle,“ ukázal jsem na dveře asi pět metrů od nás. „Ty dveře, co je nad nima napsaný *The Grunge*.“

„Hm,“ přikývla a pustila se přímo k nim. Podezřavě je přelétla očima, chvíli se rozhlížela všude kolem a pak se obrátila zpátky ke mně. „V téhle díře že má něco být? O tom teda dost pochybuju. Co jsi na takovémhle místě probůh hledal?“

„To by ses divila, co všechno tu může bejt...“

„To se mi nějak nezdá,“ nedala se. „A navíc to není *Grunge*, ale *Grudge*.“

„Cože?“

„Tenhle *nápis*,“ zavrčela otráveně. „Povídám, že tu stojí *The Grudge*, ne *The Grunge*. Copak neumíte číst, mistře literárních věd?“

„Bože, tak jsem se splet, no,“ zabručel jsem.

Kéž by byl pozměněný nápis jedinou anomálií, na kterou jsme tu měli narazit.

Když jsem suverénně stiskl kliku, k velkému údivu jsem zjistil, že dveře jsou zamčené. „Do prdele!“ zaklel jsem a chvíli s nimi zlostně lomcoval. Layla na mě jen nezúčastněně zírala, jako by stála v supermarketu ve frontě u pokladny.

„Tak necháš toho už?“ řekla po chvíli a obrátila oči v sloup. „Evidentně jsou zamčený.“

„Nekecej, Sherlocku!“ odsekl jsem a ještě si do nich párkrát kopnul, než jsem konečně přijal fakt, že tudy vážně cesta nevede.

„Proboha, Nicku! V téhle zatracené budově není živá duše. V celé téhle ulici není živá duše. Nevím, co si myslíš, že jsi tu tehdy viděl, ale možná... možná jsi prostě jenom trochu přebíral.“

„To snad nemyslíš vážně!“ vyletěl jsem. „Máš mě za totálního magora? Za nesvéprávného, vožralého starého kretěna, co má ještě ke všemu nějaký zatracený vidiny?“

„Nekřič na mě!“ řekla nevím proč, protože jsem rozhodně ani trochu nekřičel.

„Nikdo tady nekřičí!“ vykřikl jsem. „Jen počkej, já se tam dostanu! Za každou cenu se tam dostanu, a to budeš teprve valit oči, až to všechno uvidíš!“

Popadl jsem rezavou trubku, co se povalovala u nedalekého kontejneru, a zuřivě s ní začal mlátit do dveří, které to ale pochopitelně nijak neobtěžovalo. Možná jsem jim tím naopak ještě zpříjemňoval tu jejich nudnou dveřovou existenci. Když jsem ze sebe konečně vymlátěl poslední zbytky energie, napřáhl jsem se, s bojovým pokřikem „kur-VA!“ trubku zahodil kamsi dál do uličky, kde se okamžitě ztratila pod sněhovou pokrývkou, a sám hodil záda do nejbližší žlutobílé závěje.

Zíral jsem na nebe barvou připomínající plnovous jednoho z těch přemoudrých pohádkových kmetů, z kapsy vyhrabal krabičku s pár zbývajícimi nikotinovými hřebíky a jeden si zapálil. Po obličejí mi klouzala jedna sněhová vločka za druhou (svými ohromnými proporcemi působily

až groteskně) a já si zničehonic vzpomněl na toho starého veterána, co se tu tehdy v létě povaloval a s velkým zápalem mi předával svá životní moudra. *Kde je mu asi konec?* napadlo mě a hned nato jsem si ho představil, jak pádluje na malé dřevěné loďce po Delaware a huláká kolem sebe: „Chcípňte, vy zasraní nenasytní korporátní šmejdi! Chcípni, falešná Ameriko! Chcípni, Darwine! Ty sebestřednej privilegovanéj parchante! Chcípni ještě milionkrát!“ Ale přitom je mu celkem fajn, protože se konečně odhodlal hnout z místa. Ať už bylo jeho cílovou destinací cokoli.

„Tobě už dočista hráblo, vid', bráško?“ přerušila mi můj optimistický filmeček Layla. „Jednu chvíli tady div nepukneš vzteky, a hned nato se zas tlemíš, jako bys rozbaloval vysněnou hračku.“

„A co mám asi tak dělat?“ zvažněl jsem znovu. „Tohle je očividně slepá ulička – doslova. Celej můj posranej život je slepá ulička.“

„Bodejť by nebyl, když všechno vzdáváš takhle snadno!“ řekla zcela bez obalu, a aby to zdůraznila, uštědřila mi ještě kopanec do žeber.

„Au! Do prdele, ségra! Přestaň mě šikanovat!“

„Tak se laskavě přestaň válet v tom žlutým sněhu a litovat se! Myslela jsem, že jsme sem přišli za nějakým účelem.“

„Já si zas myslel, že stejně nevěříš, že uvnitř něco je. A tak jako tak se tam nemůžeme dostat.“

„A *já* si zase myslela, že se mě aspoň pokusíš přesvědčit o opaku. Tak vstávej už!“ vyzvala mě znovu. Tentokrát mi ovšem namísto kopance nabídla pomocnou ruku, což bylo jistě chvályhodné. „Zatímco ty jsi tu ve víru emocí tančil s trubkou, našla jsem cestu dovnitř,“ prohlásila hrdě a namířila ukazováček kamsi vzhůru. Chvíli mi trvalo, než jsem zahlédl malé pootevřené okno... okénko; nejspíš od koupelny nebo nějaké komůrky na haraburdí. Drobnější jedinec by se jím snad i protáhnul; ovšem jedině za předpokladu, že by se k němu nějakým způsobem dostal.

„Skvělý!“ zamumlal jsem. „Teď ještě absolvovat rychlokurz lítání a budeme tam co nevidět.“

„Přestaň být tak negativistickej! Podívej se tamhle,“ řekla Layla a ukázala na rezavé požární schodiště, jehož část už se dávno zřítila a ten zbytek, co ještě jakž takž držel pohromadě, vypadal, že na sobě sotva unese nános sněhu. Laylu však tenhle fakt zjevně nijak neodrazoval. „Vylezu po nich, pak přelezu na tamhletu římsu a po ní už se tam dostanu jako nic!“

„Počkej, počkej, počkej...“ pokusil jsem se přitáhnout uzdu její bujné fantazii. „Takže popořadě: zaprvý nevím, jestli jsi to postřehla, ale *zbytky* toho schodiště jsou dost vysoko nad náma. Fakt netuším, jak by se tam šplhalo. Zadruhé, i *kdyby* se tam jeden z nás nějakým způsobem dostal, nejspíš se zřítí i ten zbytek. No a zatřetí – i kdybychom úplně odignorovali první dva *velmi* důležité body – proč bys tam proboha měla lízt ty?! Seš tu jen jako svědek. Všechno ostatní si musím odsrat sám.“

„Protože někdo mě právě musí vyhoupnout k těm schodům – obráceně to nezvládnou, promiň – a taky jsem menší a o něco lehčí, takže je o malinko větší šance, že se to se mnou nezřítí. A taky se mi asi bude líp protahovat tím oknem, i když teda vypadá fakt dost těsně. Trochu teď lituju, že jsem toho do sebe v té restauraci naházela tolik... No, minimálně mi budeš muset pohlídat bundu. V té se tam neprocpu určitě.“

Chvilí jsem na ni jen tiše zíral, ohromený tím, jak bravurně smetla všechny moje námitky ze stolu, a přestože se mi to pořád ani trochu nelíbilo, byl jsem si dobře vědom absence jiných možností. Snad kromě toho, že bychom celou tuhle obskurní akci raději zabalili, jenže... to by mi prostě nedalo spát. Už nikdy. Musel jsem tomu všemu přijít na kloub. Prostě jsem musel.

„Seš si fakt jistá, že to zvládneš?“

„Vypadá to, že budu muset. Jinou možnost nevidím,“ odpověděla lhostejně, jako bych ji jen posílal do trafiky pro krabičku cigaret. „Jakmile budu uvnitř, pokusím se najít cestu dolů a nějak ty dveře otevřít z druhé strany.“

„A když to nepůjde?“

„To budeme řešit, až to nastane.“

Nepřestávala mě udivovat. Z nás dvou to byla vždycky ona, kdo musel mít všechno dopředu naplánované do nejmenších detailů. Tak či onak, jediný plán bývá obvykle tím nejlepším, takže mi nezbylo než souhlasit.

„Ještě kousek! No tak! Dva centimetry! Blbý dva centimetry!“ křičela na mě a natahovala se přitom jak gumový pendrek, špičku boty měla zaraženou do mých nebohých dlaní.

„Do hajzlu, ségra, slez už, prosím tě,“ žadonil jsem. „Myslím, že je načase, aby si každej z nás něco přiznal: Já nejsem žádný Herkules a ty zas žádný píрко!“

„To snad není možný!“ lamentovala a konečně seskočila z mého improvizovaného schůdku. „Takovej kousek! Kdybys mě zvládnul jen o malinko zvednout...“

„Kdybys nespořádala tolik rýže, že by z toho tucet čínskejch dětí vyžilo celou zimu, možná by to šlo, ale takhle...“

„Mlč!“ řekla a ušetřila mi pohlavek. „Musíme na to holt jinak.“

Důležitě se rozhlédla kolem jako válečný strateg mapující terén a pak se rázem celá rozzářila. „Jo, tohle by šlo!“ sdělila nadšeně jednomu z přeplněných kontejnerů kousek od nás. Ten zjevně netušil, co jí na to říct, a tak si tam jen dál tiše smrděl. Laylu musela jeho lhostejnost značně rozzuřit, protože jej vzápětí popadla za jedno z madel a začala s ním zuřivě cloumat. „Tak mi snad pomoz, ne!“ křikla na mě hlasem tak nabroušeným, že mi div neusekla hlavu.

Přestože byla ta zatracená masa kovu pekelně těžká, aroma jejího obsahu mi soustavně likvidovalo čichové buňky a celý jsem už byl tou dobou tak vymrzlý, že bych mohl z fleku zavítat na casting pro roli Sněhové královny, přece jen se nám podařilo kontejner odtlačit až pod schodiště.

„Dávej mi na ni pozor,“ pronesla vážně, jakmile si svlékla bundu a důležitě mi ji předala, jako by se jednalo o královskou korunu. Na zlomek sekundy jsem sice pocítil pokušení vyrukovat s další stupidní poznámkou ohledně jejího stylu oblékání, ale polknul jsem ta slova dřív, než mi stačila vyklouznout z úst – zničehonic mě ovládl nepříjemně mrazivý pocit.

Zadíval jsem se na její obličej, který jsem viděl víckrát, než by kdo vůbec dokázal spočítat; obličej, který bych měl znát líp než jakýkoli jiný; obličej, ve kterém se mísilo tolik známých rysů, a přesto... Přesto jako bych toho na ní celá ta léta tolik přehlížel! Teprve v tom okamžiku mi kupříkladu došlo, že máme oba prakticky identické vlasy. Ačkoli ty její byly paradoxně o něco kratší – ani ne po ramena – a podstatně lépe udržované, podobnost byla nepřehlédnutelná. Ustříhnout každému z nás pramínek a položit je vedle sebe, garantuju vám, že byste nepoznali rozdíl.

Jak to, že jsem si nikdy předtím nevšiml něčeho tak zjevného? A kolik dalších věcí jsem takhle přehlížel? Kdybych už ji nikdy neměl vidět, říkal jsem si a po zádech mi přitom přebíhal mráz, do jaké míry bych si její obraz dokázal uchovat v paměti? Byl by to vůbec obraz, nebo jen těžko

identifikovatelná čmáranice pětiletého dítěte? Vybavil bych si ještě dědův obličej, kdybych neměl jeho fotku? A i tak, jakou měl vůbec barvu očí? Jakou má vlastně babička barvu očí? Jak je sakra možné, že tyhle věci nevím?! Strávil jsem s nimi přece celé dětství – s Laylou dokonce většinu života –, tak jak mi mohlo teprve po tolika letech dojít, že má stejnou barvu vlasů jako já?

Nedokázal jsem s těmi otázkami přestat. Nekontrolovatelně se mi množily v hlavě jako rakovinné buňky. Jak krutá je lidská paměť! A jak mizerně nastavené je naše vnímání! Možná si zapamatujete barvu blůzky, co na sobě měla holka z billboardu u cesty, a přitom si nevybavíte barvu očí vašich nejbližších. Všimnete si slevového plakátku na dveřích obchodu a přehlédnete přitom hladovějícího starce o pár metrů dál. Přesně takový jsem byl a při tom zjištění mi ze sebe bylo zle.

„Proč na mě tak divně civíš?“ štouchla do mě.

„Jen mě tak napadlo – asi u sebe teď nemáš ten starej foťák, co?“

Koukala na mě, jako by mi zas přiskočilo o stupínek výš.

„Myslíš dědův polaroid?“

„Jo, přesně ten. Tahala jsi tu věc s sebou přece úplně všude.“

„Jasně, možná před nějakými deseti lety, ty pako,“ zakroutila nevěřičně hlavou. „A náhodou si pořád pamatuju, jak jsi mi vždycky nadával, když jsem se tě snažila fotit a ty jsi schválně dělal hloupý ksichty. A vůbec, jak jsi na to teď, prosím tebe, přišel?“

„Ale... to je fuk,“ řekl jsem a špičkou boty přitom kreslil do sněhu jakýsi neidentifikovatelný obrazec. „Viš, ségra, jsem ti vážně vděčnej a... a tak.“

„Ehm... to mě... těší?“ vysoukala ze sebe nechápavě, jako bych jí snad nic podobného jaktěživ neřekl. „A ráda si poslechnu i další chválu na svou osobu, ale nejdřív se vyšplhám po těchhle schodech a otevřu ty dveře, abych se zase mohla oblíct, jo? Protože jestli tu budu ještě chvíli takhle stát, budeš mě muset rozmrazovat nad otevřeným ohněm. A to bych fakt nerada.“

„No jo, promiň. Tak utíkej. Tvou bundu tady budu střežit jak oko v hlavě a všechny potenciální zájemce odhánět, i kdyby mi za ni nabízeli celý jmění!“

„Spoléhám na tebe,“ usmála se na mě máminým úsměvem (s tímhle jsem jí přece jen nelhal), vylezla na kontejner a z něj pak s mou pomocí na tu chvějící se prorezlou masu, co byla kdysi schodištěm.

„Bud' opatrná!“ zavolal jsem za ní a celý strnulý sledoval, jak krůček po krůčku stoupá vzhůru, zatímco schody úpěly bolestí. Když pak zády přilepená ke zdi přelézala po uzounké římse a na chvíli se přitom nebezpečně zapotácela, cítil jsem se dočista jako sestrovrah. Jak jsem ji tam proboha mohl poslat? Tohle byla přece moje práce! Ještě teď mě brní celé tělo, když si na to vzpomenu. Ale ona to zvládla. Pomaličku přešla až k okýnku a vítězoslavně na mě zamávala. „JSEM TADYÝ! TO KOUKÁŠ, CO?“ křičela radostně seshora.

„DRŽ SE, PROSÍM TĚ!“ zavolal jsem na ni nevrle.

„FAJN! JÁ TEĎ VLEZU DOVNITŘ A POKUSÍM SE NĚJAK OTEVŘÍT TY DVEŘE. JO A NEZAPOMEŇ NA TU CHVÁLU, PŘI KTERÉ JSEM TĚ PŘERUŠILA! NEZAPOMEŇ TU MYŠLENKU, NEŽ ZAS SLEZU DOLŮ!“ řekla a pak se hlavou napřed nacpala dovnitř. Zadek jí ještě chvíli čouhal ven, jako by se tam na chvíli zasekla, ale nakonec zmizela uvnitř celá.

A mně tak nezbylo než čekat, doufat a nezapomenout tu myšlenku. Myšlenku na díky za to všechno, co pro mě v životě udělala; jak důležitou roli v něm sehrála, dost možná aniž by si to sama uvědomovala. Za to, že je lepší sestrou, než v jakou jsem mohl kdy doufat.

Tu myšlenku jsem nezapomněl dodnes.